

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta právnická
Katedra správního práva

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: Vznik a ukončení služebního poměru příslušníka Policie České republiky
Diplomant/ka: Jaromír Stecula
Autor posudku: JUDr. PhDr. Jan Malast, Ph.D.

Předmětem tohoto posudku je diplomová práce autora Jaromíra Steculy zpracovaná na téma Vznik a ukončení služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Cílem práce byla „...analýza současných procesů vedoucích ke vzniku, změnám a zániku služebního poměru příslušníků PČR“ (str. 1). S takto vymezeným cílem je možno bez výraznějších problémů souhlasit, neboť předmětná právní úprava nabízí řadu teoretických i praktických problémů, jejichž podrobnější zkoumání může být legitimním úkolem adepta právnického vzdělání.

Autor ve svém textu vychází z pojmového vymezení policie, resp. Policie ČR a její organizace a právní úpravy, na jejímž základě se pak věnuje předmětu své práce, tj. vzniku, změnám a ukončení služebního poměru příslušníka PČR. Struktura práce je v zásadě logická a umožňující naplnění stanoveného cíle.

Hned v úvodu tohoto posudku je však třeba zdůraznit, že způsob, jakým diplomant svou práci uchopil, není úplně nejšťastnější. Předložená práce je totiž z velké části vším možným, jenom zcela jistě ne analýzou vzniku, změny či zániku služebního poměru příslušníka PČR či (obecně) analýzou předmětné právní úpravy.

Autor svůj text pojal velmi deskriptivně, kdy zejména za pomoci komentářové literatury (z podstaty věci logicky značně omezené) toliko (p)opisuje předmětná ustanovení právní úpravy, a to bez prakticky jakékoliv snahy o její kritické zhodnocení, formulaci vlastních názorů či právních závěrů. Diplomant do své práce natolik masivně přebírá dlouhé pasáže textů z vnitřních policejních předpisů, zákonů či jejich komentářů, že čtenář-hodnotitel práce mnohdy ani neví, nakolik či zda vůbec ještě čte, resp. hodnotí vlastní diplomantovo dílo. Řada takových pasáží je pak natolik technicistních, že jejich obsáhlý výčet do diplomové práce nepochybně vůbec nepatří – viz například výčet a popis služebních hodností uvedený na str. 28-31.

Výsledkem takové činnosti pak samozřejmě nemůže být nic jiného než kompilát několika komentářů, který je spíše fragmentárně na několika místech doplněn autorovými vlastními názory či postřehy, pohříchu však nepřilíš dobře vyargumentovanými. Na str. 23 se čtenář sice má možnost poměrně podrobně seznámit s obsahem testu posuzujícího fyzickou způsobilost adepta PČR (například jak vypadá člunkový běh nebo klik vzpor ležmo atp.), jde však v zásadě pouze o převzetí obsahu příslušného závazného pokynu policejního prezidenta.

Diplomant k obsahu tohoto pokynu sice následně uvádí, že dle jeho názoru „...není současná podoba testů fyzické způsobilosti dostačující k odhalení případných nedostatků a vytřídění tak uchazečů na ty, jejichž dovednosti a schopnosti jsou na takové úrovni, aby zvládali náročný výkon služby policisty a na ty, kteří náročný výkon služby fyzicky nezvládnou.“ (str. 24), proč si to ale myslí a na konkrétně na základě jakých podkladů, závěrů či stanovisek k tomuto názoru dospěl, se však již v práci neuvádí.

Popisnost výkladu a jen minimální autorský vklad diplomanta tak do značné míry také relativizují tu pozitivní skutečnost, že v práci se nevyskytuje výraznější množství věcných chyb – pojetí práce totiž do značné míry vylučuje, aby se v ní nějaké chyby objevily, neboť její autor se zvoleného tématu chopil velmi rámcově a zpracoval jej sice poměrně komplexně, stále však jen velmi obecně.

Z hlediska obsahového hodnocení práce je zajímavé (a nutno podotknout, že také poněkud zvláštní), že navzdory plochému a popisnému způsobu zpracování práce se autorovi podařilo formulovat obsahově konzistentní a relevantní závěr (str. 54 a násl.). V něm je shrnuta řada myšlenek, hodnocení či diplomantových námětů, byť (a to je právě zajímavé) řada z nich nemá svou oporu v práci samotné. Závěr se tak nezdá být logickým vyústěním předchozího textu, ale budí silný dojem snad až jakoby samostatně učiněné úvahy vycházející snad ze znalosti předmětné materie, nicméně však nereflektované v práci samotné.

Zdá se být zřejmě v pořádku, resp. je třeba pozitivně vnímat ten fakt, že právě závěr práce přináší nejvíce vlastních autorských myšlenek. Ty by však logicky měly tvořit organicky propojenou součást celé práce, měly by být přirozeným výsledkem předcházejících úvah, názorů a zjištění, nikoliv samostatně stojícím textem.

Z hlediska formálních náležitostí je možno konstatovat, že práce vychází jen z velmi omezeného množství podkladových zdrojů (všeho všude 7 monografií, z nichž hned 4 jsou komentáře zákonné úpravy a ze zbývajících tří je jedna kniha již 20 let stará). To se v práci velmi negativně projevilo – kromě jiného – například v tom, že diplomant používá k citacím opakovaně tutéž knihu (anebo těchž několik knih) za sebou v rychlém sledu (viz například na str. 5, 10, 17, 27-28 atp.), v důsledku čehož je tak jeho práce vlastně jen extraktem původní publikace, resp. původních publikací. Vzhledem k „plochosti“ výkladu takový postup bohužel neumožňuje provést například ani elementární komplikaci, tj. kritické použití více zdrojů ve vzájemné interakci (diplomant nehledá, v čem se různí autoři neshodují, nesnaží se identifikovat problémová místa právní úpravy tím, že by umožňovala různé závěry atp.).

Autor ve své práci nepoužil ani jednu (!) učebnici obecné části správního práva, a to přesto, že služební poměr, jeho vznik, změny či ukončení jsou výsostnými tématy obecné části správního práva (jakkoliv v daném případě aplikovanými na zvláštní úpravu zákona č. 361/2003 Sb.). Kromě toho je patrné, že ani zdaleka ne všechny informace v práci předkládané bez řádného odkazu na použité zdroje jsou vlastními autorskými texty diplomanta (viz například definice na str. 3). Práce tak zřejmě ještě nesplňuje definici klasického plagiátu, nepochybně však v jejím případě jde o velmi těsné a hojné přebírání informací z podkladových zdrojů, které jsou někdy jen velmi neurčitě označeny a odlišeny od vlastního diplomantova textu.

Závěrem je tak možno shrnout, že předložená práce, přestože se věnuje zajímavé právní problematice, ve skutečnosti příliš právní (resp. právnická) není. Diplomant rezignoval na možnost (povinnost) propojit pojednání o specifické správně právní otázce s obecnými správněprávními instituty a poznatky získanými během studia na právnické fakultě a předložil práci na téma sice podnětné, v konečném důsledku však přinejmenším z podstatné části nezpracované způsobem, který by bylo možné očekávat u absolventů magisterského oboru právo.

Ve světle výše uvedených pozitiv a negativ práce navrhuji její hodnocení stupněm „Dobře“, činím tak však s tou výhradou, že tento závěr platí pouze pod podmínkou vysoce nadstandardního diplomantova výkonu u ústní části obhajoby a jeho schopnosti přesvědčit zkušební komisi o znalosti správněprávních aspektů zpracovaného tématu.

Náměty diskusních témat k ústní části obhajoby:

Jaké jsou podle diplomanta klíčové právní (!) problémy spjaté se vznikem, změnou či zánikem služebního poměru příslušníka PČR? A jaká jejich řešení by navrhoval?

V Plzni dne 15/04/2019


Podpis autora posudku